

ת"פ 37798/12/16 - מדינת ישראל נגד אסמאעיל שווק

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 37798-12-16 מדינת ישראל נ' שווק

בפני
כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

אסמאעיל שווק

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ובעבירה של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, קשר הנאשם קשר עם אדם בשם מוחמד שוק (להלן: "מוחמד") להתפרץ לאחד הבתים בשוב בו עבד ולגנוב ממנו רכוש. ביום 6/12/16 בשעה 8:30 לערך, הראה הנאשם למוחמד את ביתו של המתלונן, הנמצא בסמוך למקום עבודתו, כיעד להתפרצות. יצוין כי ביום זה נהג המתלונן כדרך קבע להשאיר למנקה את מפתח ביתו על אדן החלון סמוך לדלת הראשית. בנסיבות אלה, התפרצו השניים לביתו של המתלונן בכך שמוחמד נכנס אל תוך הבית באמצעות המפתח ואילו הנאשם נשאר במקום עבודתו הסמוך על מנת לתצפת על המקום ולהתריע מפני הפרעה למהלך ההתפרצות. במעמד זה שבר מוחמד כספת קיר באמצעות פטיש ולקח ממנה 700 אירו. כמו כן נטל מוחמד מביתו של המתלונן כסף מזומן (300 ש"ח), מטבעות זהב בשווי 15,600 ש"ח, שלושה שעוני יד בשווי 18,000 ש"ח, מברגות, לדרמנים בשווי 1600 ש"ח וקורקינט שהוערך על-ידי המתלונן בשווי 4500 ₪ (להלן: "הרכוש"). הנאשם ומוחמד חלקו ברכוש בדרך שאינה ידועה למאשימה, כאשר הנאשם קיבל לכל הפחות קיבל 150 ₪.

תסקיר שירות המבחן

3. בהסכמת הצדדים נשלח הנאשם לשירות המבחן לעריכת תסקיר בעניינו. התסקיר תיאר את נסיבות חייו של הנאשם (כבן 47, נשוי ואב ל-8 ילדים) ובשל צנעת הפרט לא ארחיב בנושא ורק אציין כי הנאשם גדל בדוחק כלכלי, וללא דמויות משמעותיות ומציבות גבולות בחייו. כמו כן הנאשם נשר מלימודיו לאחר 7 שנות לימוד על מנת לסייע בפרנסת הבית ומאז הוא עובד בעבודות מזדמנות שונות. שירות המבחן ציין כי הנאשם קיבל אחריות למעשיו אך הוא התקשה להבין את הבעייתיות שבהתנהגותו ואף החזיק בעמדה קורבנית לפיה הוא נגרר אחרי אחרים. לפיכך סבר שירות המבחן כי הנאשם יתקשה להפיק תועלת מהתערבות טיפולית ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת מעשיו של הנאשם וטען כי הערכים המוגנים שנפגעו מכך הם שמירה על רכושו ופרטיותו של המתלונן. עוד נטען כי במעשיו גרם הנאשם נזק רב למתלונן שרכושו לא הוחזר לו. לפיכך ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 18 חודשי מאסר ל-36 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש הראוי לנאשם הפנתה המאשימה לעברו המכביד של הנאשם; למאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו ולתסקיר השלילי בעניינו. לאור כך ביקשה המאשימה להשית עליו עונש מאסר בפועל, לצד הפעלת המאסרים המותנים במצטבר, מאסר על תנאי, קנס גבוה ופיצוי. אציין עוד כי לאחר הדיון מסרה המאשימה לבקשתי הודעה לפיה המתלונן קיבל מחברת הביטוח שביטחה את ביתו סך של כ-37,000 ₪ בשל האירוע מושא עניינו.

5. ב"כ הנאשם ציינה כי חלקו של הנאשם באירוע קטן יחסית וכן הדגישה את העובדה שקיבל ממוחמד סך זעום של 150 ₪ בלבד. ביחס לנזק שנגרם למתלונן צוין כי הרכוש שנגנב היה מבוטח. לפיכך נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל. ביחס לעונש הראוי לנאשם הפנתה הסנגורית להודאתו של הנאשם אשר חסכה את עדות המתלונן ולנסיבותיו האישיות הכוללות את מצבו הכלכלי וביקשה להקל בעונשו. בעניין המלצת שירות המבחן ציינה הסנגורית כי הנאשם מעוניין בטיפול ואף שלח לשירות המבחן מכתב מטעם המועצה המקומית בעיר מגוריו (ענ/1). ביחס לעברו הפלילי, ציינה הסנגורית כי הנאשם לא עבר עבירת התפרצות ב-20 שנה האחרונות וכי נסיבות המקרה מצדיקות להפעיל את המאסרים המותנים בחופף.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו ועמד על הנזקים שנגרמו לו ולמשפחתו מההליך הפלילי שהתנהל נגדו.

דין והכרעה

7. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם. במקרה זה ברי ששתי העבירות מהוות אירוע אחד.

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** הערכים המוגנים בבסיס עבירת ההתפרצות לדירת מגורים ברורים - הגנה על קניינם של הבעלים, אך לא רק, אלא אף הגנה על שלוות חייהם וזכותם לחוש בטוחים בביתם מבצרם. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.08):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצר". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

כן ראה:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן המיוחדת של עבירות התפרצות לבתיים וגניבה, אשר פוגעות בקניינם של בעלי הרכוש, בפרטיותם, בביטחונם, בביטחון הציבור ובתחושה של 'ביתי הוא מבצרי' .. מעבר לפגיעה קשה זו, עבירות התפרצות לבתיים, ובפרט אלה הכוללות הצטיידות ושימוש בכלי נשק, עלולות על נקלה להידרדר לאירוע אלים, אשר קשה לחזות את תוצאותיו ... יפים לעניין זה דבריו של השופט ח' מלצר בע"פ 7543/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008) (ע"פ 2844/14 **חיים אפללו נ' מדינת ישראל** (23.5.16)).

9. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** הנאשם ומוחמד תכננו את מעשיהם בקפידה. מעשיהם כללו תכנון הבא לידי ביטוי באיסוף מידע על הרגליו של המתלונן והמתנה לשעת כושר בה ניתן יהיה לבצע את זממם. עוד ראוי לתת את הדעת להיקף הנזק שנגרם למתלונן שכלל עקירת כספת וגניבת רכוש רב ויקר. אדגיש עוד כי חלק מהרכוש היה ייחודי ועבר למתלונן בירושה. עם זאת והגם שמדובר בביצוע בצוותא, נתתי דעתי לחלקו הקטן יחסית של הנאשם בביצוע העבירה אשר הסתכם בעריכת תצפית שאפשרה למוחמד להשלים את העבירות.

10. **מדיניות הענישה:** לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות התפרצות וגניבה, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.17), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת מאסרים מותנים במצטבר בגין התפרצות וגניבת רכוש יקר ערך מדירה.

רע"פ 4352/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.9.13), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו - 24 חודשי מאסר לצד הפעלת מאסרים מותנים במצטבר אשר הורשע בביצוע עבירת התפרצות לדירת מגורים.

רע"פ 5090/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (17.7.13), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו - 20 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת שלושה מאסרים מותנים בחופף, בגין התפרצות לביתה של המתלוננת וגניבת ארנק ותכשיטים כאשר חברו המתין לו ברכב.

רע"פ 3211/10 **אלבס נ' מדינת ישראל** (6.5.10), בו אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר החמיר בדינו של הנאשם שהורשע בעבירה אחת של התפרצות לדירה ובעבירה נוספת של הסגת גבול וגניבה והותיר על כנו גזר דין של 20 חודשי מאסר בפועל (סה"כ הוטלו על הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל בשל הפעלת מאסרים מותנים).

ע"פ 2844/14 **אפללו נ' מדינת ישראל** (23.5.16) בו נדחה ערעורו של הנאשם על חומרת עונשו, שלוש וחצי שנות מאסר לצד הפעלת מאסרים מותנים, בשל כך שהתפרץ לדירה וכאשר שמע קולות, נטל לידו סכין שהיה במטבח וכלי זכוכית. בסופו של דבר לא הגיע איש והנאשם עזב את הדירה מבלי לעשות בסכין כל שימוש עם ציוד שגנב.

ע"פ (מחוזי חיפה) 42160-10-12 **מדינת ישראל נ' רשואן** (29.11.12), בו התקבל ערעור המדינה על קולת העונש והועמד על 12 חודשים חלף 4 חודשים. בעניין זה הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות לדירה בכך שנכנס אליה דרך דלת שלא הייתה נעולה.

הסנגורית הפנתה לע"פ 1592/14 **אחמד נתשה נ' מדינת ישראל** (10.7.14), בו נידון עניינו של נאשם שהתפרץ ביחד עם אחרים לשתי דירות, אגב תכנון מוקדם, וגנב מהן ציוד יקר ערך. העבירה בוצעה גם תוך פגיעה ברכוש (שבירת צילנדר ומצלמות). בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה לכל אירוע, הנע בין שישה חודשי מאסר (לרבות בעבודות שירות) ועד 20 חודשי מאסר. לגופו של עניין הוטל עונש מאסר בפועל, אשר הומר בבית המשפט העליון לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות. לעניינו יודגש כי בית המשפט העליון ציין כי לא "נפל פגם במתחם הענישה שנקבע", ואולם אינני סבור כי מפסק דין זה מתחייבת מסקנה שנקבע מתחם ענישה מחייב לעבירת התפרצות בנסיבות דומות. יש לזכור כי מדובר היה בערעור נאשם, אשר התקבל מטעמי שיקום. נראה כי בית המשפט העליון סבר שאין מדובר במתחם

מחמיר בנסיבות העניין, ומכאן נקט במונח "לא נפל פגם במתחם הענישה שנקבע" במענה לטענות הנאשם בדבר חומרתו של המתחם. יצוין כי בית המשפט העליון אף הפנה לפסיקה מחמירה יותר שאושרה בנסיבות דומות (מתחם הנע בין 12-24 חודשי מאסר: רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14)). בסופו של יום נקט בית המשפט העליון בעניינו של הנאשם בדרכי שיקום והמיר את עונשו לעונש לריצוי בעבודות שירות. לאור כך, לא נדרש דיון בשאלת המתחם ההולם עבירה זו בנסיבותיה. בנסיבות אלו, אינני סבור שמדובר בקביעה לפיה זהו מתחם הענישה ההולם עבירה זו, אלא יש לראות בדברים אלו בהתאם לנסיבות הדיוניות והמעשיות שהיו בבסיס פסק הדין (לגישה דומה ראו גם ת.פ. 24061-01-15 **מדינת ישראל נ' איאד אסקאפי** (28.10.15); ת.פ. 10874-03-14 **מדינת ישראל נ' טארק בדואן** (5.8.15)). לגישה שונה ראו: ת.פ. 43348-04-13 **מדינת ישראל נ' דוד חיים קריספין** (8.9.15)). כן ראוי להפנות לת.פ. (מח' ים) 11204-04-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד בואיה** (3.12.15) שם נקבע מתחם ענישה הנע בין 10 חודשי מאסר ועד 24 חודשים ביחס לעבירת התפרצות לדירה בנסיבות של ביצוע בצוותא, עקירת סורג וגניבת רכוש רב. בית המשפט המחוזי אזכר את ע"פ 1592/14 הנ"ל ולמרות זאת קבע מתחם מחמיר יותר.

11. לאור כל זאת, ובשים לב לחלקו הקטן יחסית של הנאשם בביצוע העבירות, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם - שיקולים שאינם קשורים לביצוע העבירה

12. הנאשם לא טען לחריגה ממתחם הענישה ואכן ראוי לגזור את עונשו בגדרי המתחם. בעניין זה אציין כי ניתן להצר על כך שהנאשם לא השכיל להתגייס להליך טיפולי. נראה כי היה בכך לסייע לו אף מעבר לאינטרס המשפטי הצר הקשור בעונשו בתיק זה וזאת מהטעמים שפורטו בתסקיר.

13. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו בהזדמנות הראשונה, לרבות בפני רשויות החקירה. הודאה זו מבטאת מן הסתם חרטה והבנה של חומרת המעשים. לא ניתן להתעלם גם מנסיבותיו האישיות של הנאשם ובהן מצבה הכלכלי של המשפחה והעובדה כי הוא המפרנס העיקרי של משפחתו המונה עשר נפשות. נושא זה מתכתב היטב עם השפעתו של עונש מאסר על הנאשם ובני משפחתו. הנאשם מצוי בתנאים מגבילים קשים מעל לתשעה חודשים. בתקופה זו לא היה ביכולתו לעבוד. עונש מאסר כעת ישפיע בצורה ממשית על מצבה הכלכלי של המשפחה, וזאת בנוסף לפגיעה הברורה הנגרמת מעצם כניסתו של ראש המשפחה לבית המאסר. תוצאה זו היא מתחייבת בשל מעשיו של הנאשם והיעדר אופק שיקומי בעניינו, ואולם ראוי להביא לדעתי השפעה קשה זו על המשפחה לצורך בחינת היקף העונש שיש להשית על הנאשם.

14. לחומרה הבאתי בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם הכולל שורת עבירות ארוכה ומגוונת בגין אף ריצה עונשי מאסר. עם זאת ראוי לציין כי נראה שאין מדובר בעבריו רכוש רצידיביסט וזולת עבירה של גניבה משנת 2014, עבירת הרכוש הקודמת שביצע הייתה בשנת 1991.

15. נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים בני הפעלה, האחד בן 5 חודשים והשני בן 4 חודשים. בעניין המאסר המותנה בן חמישה חודשים שהושת עליו בת"פ 36554-03-14 ראיתי לציין כי הוא הוטל בשל עבירה שעונשה המרבי הוא 6 חודשי מאסר (סעיף 413 לחוק העונשין). כן אציין כי הנאשם נשפט מספר חודשים קודם לכן למאסר במסגרת הסדר טיעון. משום מה תיק זה לא צורף (והעבירה בו היא משנת 2012) ודומה שלו היה מצורף לא היו מוטלים עליו עונשים מותנים נוספים. נימוקים אלו, בצד תקופת מעצר הבית הארוכה בה שוהה הנאשם, מצדיקים לדעתי לחפוף בין שני מאסרים מותנים אלו, כאשר את התוצאה (חמישה חודשים) יש לצבור לעונש אותו בכוונתי להטיל בתיק זה.

16. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים מת.פ 51800-05-14 (בית משפט שלום עכו) מיום 22.6.14.

ג. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 5 חודשים מת.פ 36554-03-14 (בית משפט שלום עכו) מיום 16.2.15.

ד. שני העונשים המותנים אותם הטלתי יופעלו בחופף זה לזה. התוצאה (חמישה חודשים) תצטבר לעונש אותו הטלתי כך **שסה"כ ירצה הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל וזאת** בניכוי ימי המעצר בהם שהה: 14.12.16 עד 2.1.17.

ה. מאסר למשך 6 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר כל עבירת רכוש. ואולם אם יעבור עבירה כאמור שהיא עוון ירצה מתוכם חודשיים בלבד. עבירה לפי סעיף 413 אינה נכללת בגדרי עבירות התנאי.

ו. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלון, ע"ת 1, בסך של 3000 ₪. הפיצוי ישולם במזכירות בית המשפט עד יום 1.1.18 המאשימה תמציא בתוך 14 יום למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלון ותביא לידיעתו את תוכן גזר הדין.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ז, 17 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.